

ת"פ 1495/06/13 - מדינת ישראל נגד נאש שיר רשתי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1495-06-13 מדינת ישראל נ' רשתי
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד יוני חדד	
נגד	
נאש שיר רשתי	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד לאה סיגלר	

הכרעת דין

הנאשם עומד לדין לפי כתב אישום הכולל 17 אישומים, בהם מיוחסות לנאשם 17 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 3 עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, 3 עבירות של שימוש במסמך מזויף וגניבה.

הנטען בכתב האישום:

הנאשם ביצע את המעשים בתקופות ובתאריכים שונים בין מרץ 2011 לאפריל 2013. הנאשם נהג להציג עצמו בפני ספקים שונים במצג שווא בכוונה להביא אותם לספק לו את מבוקשו. בחלק מהפעמים הציג עצמו הנאשם כנציג חברות DMS-INTS MUSIC והאמריקאיות, ובפעמים אחרות הציג עצמו הנאשם כקניין מטעם נספחת התרבות של ארה"ב בישראל או כעובד בשגרירות ארה"ב בישראל או עבור משרד ההגנה של ארה"ב.

כמו כן, נהג הנאשם לבקש מחלק מהספקים אופני תשלום של תשלומים עתידיים, ה"נהוגים" לדבריו בשגרירות או בחברות שטען כי הוא נציגה, כגון תשלום על דרך הגשת חשבונית מטעם הספק בכל 1 לחודש כשהתשלום יועבר ב- 15 לחודש באמצעות שיק או העברה בנקאית, או תשלום תוך 90 יום ממועד העסקה, ועוד תנאי תשלום כגון אלה.

בעקבות מצגי השווא וטענות הכזב של הנאשם היו הספקים מספקים לו את מבוקשו וזאת בטרם שילם להם תמורה.

באשר לעבירות הזיוף והגניבה -

באחת הפעמים, באוגוסט 2011, גנב הנאשם שיק משוך מחשבונה הפרטי של בת זוגו לין מוריץ (להלן: "לין") בבנק שבפלורידה ארה"ב. הנאשם זייף את השיק הגנוב על ידי כך שמילא בו את הסכום \$15,000 בספרות ובמלים, וכן חתם

על גבי השיק הגנוב בשמה של לין (להלן: "השיק המזויף"). בעקבות פניות חוזרות ונשנות של אחד הספקים (המתלונן אמיר רוזנברג, בעלים של חנות "כלי זמר" ברעננה) לנאשם, העביר הנאשם לידיו את השיק המזויף בידועו כי אין חובה על הבנקאי לפרעו וקיבל במרמה את דחיית פירעון החוב.

בפעם אחרת, במאי 2012, זייף הנאשם שיק משוך מחשבונה הפרטי של לין בבנק שבניו יורק ארה"ב על ידי כך שמילא בו את הסכום \$2000 בספרות ובמלים, וכן חתם על גבי השיק בשמה של לין (להלן: "השיק המזויף"). גם כאן, בעקבות פניות חוזרות ונשנות של הספקית (המתלוננת קרין קדוש, עובדת בחברה המספקת שירותי הובלה ואחסון - MAKE A MOVE), מסר הנאשם את השיק המזויף בידועו כי אין חובה על הבנקאי לפרעו. המתלוננת הפקידה את השיק, אולם הוא "חזר" מפני שלא היה לו כיסוי.

באוקטובר 2012 הציג עצמו הנאשם בכזב בפני מתווך הדירות ניר שפרינצר כמי שעובד במשרד ההגנה האמריקאי בתפקיד סודי וכי הוא נשוי ללין, עובדת במשלחת ארה"ב, תוך שהוא מציג את דרכונה הדיפלומטי של לין ללא ידיעתה וללא רשותה. לאחר שהמתווך מצא דירה לנאשם, זייף הנאשם 6 שיקים עבור שכר הדירה, משוכים מחשבונה הפרטי של לין בבנק שבניו יורק ארה"ב על ידי כך שמילא בכל אחד מהם את הסכום של \$1,663 בספרות וחתם בשמה של לין, כל זאת בידועו כי אין חובה על הבנקאי לפרוע אותם.

שני שיקים נוספים (אחד לעירבון ואחד לביטחון), משוכים אף הם מחשבונה של לין, זייף הנאשם באותו אופן - האחד בסכום של \$3,325 והשני בסכום של \$1,997.

כתוצאה ממעשי המרמה שנקט הנאשם כלפי הספקים השונים, קיבל הוא לידיו, במרמה ובנסיבות מחמירות, סחורות בשווי כולל של כ-**415,233 ₪**, על פי המפורט להלן:

84,589 ₪ (אישום 1), 11,677.70 ₪ (אישום 2), 51,050 ₪ (אישום 3), 83,214 ₪ (אישום 4), 4,940 ₪ (אישום 5), 14,034 ₪ (אישום 6), 7,350 ₪ (אישום 7), 13,027 ₪ (אישום 8), 4,300 ₪ (אישום 9), 23,724.77 ₪ (אישום 10), 6,118 ₪ (אישום 11), 46,829 ₪ (אישום 12), 33,547 ₪ (אישום 13), \$1970 (אישום 14), 5,000 ₪ (אישום 15), 2,939 ₪ (אישום 16), 16,000 ₪ (אישום 17).

את הנסיבות המחמירות בפעולות המרמה של הנאשם ייחסה המאשימה למעמדו המיוחד של הנאשם כלפי המתלוננים, באופן שהקנה לו אמינות, לתחכומה של המרמה, להיקפה, ולהיותה פרי מאמץ מתוכנן, שיטתי וממושך.

תשובת הנאשם לאישום:

הנאשם הודה במיוחס לו **באישום הראשון** והוא **יורשע על פי הודאתו** בעבירות גניבה, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

באשר ליתר האישומים - הנאשם הודה כי היה בכל בתי העסק המפורטים בכתב האישום וכי רכש את כל

הפריטים הנטענים. הנאשם טען, כי לא ביצע את הרכישות בידיעה שאינו יכול או אינו מתכוון לשלם עבורן, אלא התכוון לשלם עבורן. כל הפריטים נקנו באשראי, חלקם ב"שוטף +60" וחלקם ב"שוטף +90". לדבריו ניהל מספר פרויקטים במקביל לרכישות, ומהם צפה שישתכר וכך יוכל לשלם לבעלי העסק עבור רכישותיו.

הנאשם הכחיש כי הציג עצמו כנציג השגרירות או עובד שגרירות ארה"ב.

הנאשם הוסיף, כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, בטרם יצאו הפרויקטים שלו לפועל, חי עם בת זוגו שהייתה עובדת השגרירות, ובפעמים בהם נזקקו - הועבר אליהם כסף ממשפחתה של בת הזוג מארה"ב. לפיכך, כשהתקשר בעסקאות סמך גם על הכנסות אלה.

הראיות לפי האישומים:

אישום 2 - המכולת:

אפי טחלוב (ע"ת 7), בעלים של מכולת "שירלי" בהרצליה, העיד כי לפני כשנתיים ניגש אליו הנאשם מלווה באשה וילדה קטנה. הנאשם טען בפניו כי הוא עוזר או נהג של האשה, אותה הציג כנספחת של השגרירות האמריקאית לתרבות. ככזה, ביקש הנאשם כי יספק להם סחורה. לדברי העד, לנאשם היה מבטא אמריקאי והוא טען כי האשה אינה דוברת את השפה והוא העוזר שלה. הנאשם הציג בפניו מסמך של השגרירות (על המסמך היה סמל נשר), אולם הוא לא יחס לכך חשיבות, כיוון שבאזור שלו קיימות מספר שגרירויות עמן הוא עובד והעניין היה דבר שבשגרה עבורו. הוא אף ביקר בבית הנאשם אליו סיפק את הסחורה וראה שני דגלים גדולים של ישראל וארה"ב וכן ראה שהבית היה בשיפוץ והבחין בבעלי מקצוע רבים במקום. לדבריו, הנוהג היה שהנאשם מבצע הזמנה טלפונית, או שהאשה הייתה מגיעה למקום פיזית, בוחרת מוצרים, והוא היה שולח אותם לבית. במהלך כל אותה תקופה לא שילם לו הנאשם עבור המוצרים. כששאל אותו לגבי התשלום, אמר לו הנאשם כי בכל 15 לחודש יעביר את החוב בהעברה בנקאית. אלא שבכל פעם שהתקשר לנאשם לגבות את חובו, דחה הנאשם את התשלום בתירוצים שונים.

בתחילת דצמבר העביר לנאשם ריכוז תשלום ומשם החלה ה"סחבת", עד כי מועד התשלום חלף ועבר והנאשם לא עמד בו ולא שילם אותו מעולם.

כשראה את תכנית "כלבוטק" שהתמקדה בנכליו-כביכול של הנאשם, זיהה את הנאשם והתקשר אליו מספר פעמים, עד שלבסוף הגיע לביתו ודרש ממנו את הסחורה בחזרה, כפי שעשו יתר הנושים והספקים שהיו במקום.

חשבוניות מס ע"ש "לין מוריץ נש" (ת/21) מעידות על הקניות שהנאשם והבחורה עשו, רובן בטלפון וחלקן כשהיא הגיעה למכולת. העד רשם את החשבוניות ע"ש מי שהנאשם אמר לו ("הוא אמר לכתוב על שמו"), והגיש אותן לנאשם לתשלום. הוא לא ביקש התחייבויות מהנאשם, כיוון שזו שכונה בה כולם מכירים את כולם והוא נהג לתת אמון.

הנאשם - בהודעתו במשטרה (ת/1) אישר הנאשם כי הזמין וקיבל את הסחורה. לטענתו, הוא הציג עצמו בפני בעל המכולת כנציג של מחלקת תרבות של ה-NTS המקדמת תרבות אמריקאית וישראלית. הנאשם הכחיש שהציג את בת זוגו כנספחת לשגרירות ושדיבר במבטא אמריקאי.

עם זאת, אישר כי באחת הפעמים הגיע עם בת זוגו ובתה. לדבריו, סוכם עמו שב-1 לחודש יגיש חשבונית וכי התשלום יהיה ב-15 לחודש.

גם **בבית המשפט** טען הנאשם כי הציג עצמו בשם "שיר נאש" ולא כמי שקשור לשגרירות, וכן כי דיבר עברית ללא מבטא. הנאשם העיד כי היה להם כסף שוטף עבור הקניות במכולת, ובכל מקרה מועד הפירעון טרם הגיע בעת שנעצר.

אישום 3 - רהיטי נטוצי:

אוקסנה אסתרזון (ע"ת 3) העובדת בחנות "נטוצי", היא זו שעמה שוחח הנאשם והיא שניהלה מולו את עסקת המכירה. אסתרזון העידה כי הנאשם הציג עצמו בפניה כנציג חברה אמריקאית הקשורה למוסיקה (NTS). לבקשתם, העביר הנאשם לידיהם הזמנת רכש מסודרת על גבי טופס עם לוגו של שגרירות ארה"ב וכן ביקשו וקיבלו מהנאשם ערבות אישית. העדה מאשרת כי בהודעתה במשטרה מסרה כי לא שאלה את הנאשם שאלות רבות כיוון שקוסטליץ המנהל אמר לה שהוא מכיר אותו ושהנאשם פרופסור, וברגע שקיבלה ממנו אישור סיפקה לנאשם את הסחורה.

משה קוסטליץ' (ע"ת 2) היה באותה תקופה מנכ"ל של חברת הרהיטים "נטוצי". הנאשם שוחח עימו טלפונית ישירות או דרך אוקסנה, והוא פגש אותו לראשונה רק במשטרה. קוסטליץ' העיד כי הנאשם הציג עצמו בפניו כנציג לשכת התרבות ישראל-ארה"ב, ואמר לו כי באופן תאורטי זה שייך לשגרירות (ת/15). הנאשם אמר לו כי השגרירות מוכנה לשלם באשראי בלבד. אף כי בפני אסתרזון הציג הנאשם את עצמו כנציג NTS ובכל המסמכים אותם הגיש לה היה טבוע הלוגו NTS, הרי שלטענת קוסטליץ' הנאשם לא ציין בפניו כלל את NTS.

הקשר בין המרמה לאספקת הסחורה -

קוסטליץ' העיד כי קיבל מסמכים שהנאשם מייצג את השגרירות וכן צילום ת.ז. של הנאשם (ח.ג. 11 ו-ח.ג. 10), ובהתאם לכך סיפק את הריהוט. במסמכים עליהם חתם הנאשם כתוב "מחלקת התרבות ישראל-ארה"ב" ולא "שגרירות ארה"ב". קוסטליץ' שאל את הנאשם מדוע לא חתום נציג של שגרירות ארה"ב, אך הנאשם אמר לו שהיו"ר בחו"ל על כן ביקש ערבות אישית של השליח. כמו כן, הנאשם רכש את אמונו כשהזכיר לו פעם קודמת בה רכש רהיטים מהחנות ושילם עבורם במזומן.

הנאשם - הנאשם העיד בבית המשפט כי הוא מכיר את חנות הרהיטים וכי בעת הרכישה הציג עצמו כ"שיר נאש", העוסק במוסיקה ובעל חברה בישראל ובארה"ב, אך לא הציג עצמו כקשור לשגרירות (ר' גם ת/15). הוא שילם בכרטיס האשראי של לין וביקש לדחות את התשלום ב-120 יום בטענה שאינו יכול לשלם עכשיו. המנהל אישר את העסקה בתנאי שיעביר אליו שטר ביטחון תוך שבוע, וכך היה. טרם הגיע מועד הפירעון.

במסמכים שהוגשו (ת/23, ת/25) טבוע לוגו NTS ומצוין "מחלקת תרבות ארה"ב-ישראל" ובהזמנות צוין כי התשלום הוא שוטף +90. הנאשם הודה כי הוא חתום על המסמכים וההזמנות.

אישום 4 - שטיחים:

יוסף ישר-אל (ע"ת 4), בעל חנות שטיחים ופרקטים, זיהה את הנאשם והעיד כי הגיע אליו לחנות עם אשה נוספת דוברת

אנגלית. לדבריו, הנאשם הציג עצמו כקניין של השגרירות בארה"ב (חברת NTS). ואכן, על גבי מסמך ההזמנה ששלח לו הנאשם היה טבוע לוגו NTS ומצוין "מחלקת תרבות ארה"ב-ישראל" (ת/27). העד אף ביקר אצל הנאשם בביתו, וילה בהרצליה פיתוח, ולדבריו הרגיש כאילו הוא בשגרירות, שכן הבית היה מעוטר בדגלים ובסמלים של ארה"ב. לטענתו, הנאשם לחץ עליו לספק מידית את הסחורה, ואכן כך היה (עמ' 23 ש' 24). לא זכור לו אם ביום התלונה הגיע מועד הפירעון, אך בהזמנת הרכש שנעשתה ביום 13.11.11 כתוב שהתשלום יהיה שוטף +90 ואילו התלונה הוגשה ביום 11.12.11 - כלומר טרם הגיע מועד הפירעון.

הנאשם - בהודעתו ת/3 הודה הנאשם כי הזמין את הסחורה (ואישר חתימתו בת/27) ואמר ליוסף כי היא מיועדת לסטודיו. הוא אכן הציג עצמו כמנהל רכישה של חברת NTS, סיכם איתו על תשלום של שוטף +90 והוציא לו אישור מחברת NTS. יוסף הסכים לתשלום עתידי ואף הציע לו שטיחים נוספים. הנאשם הכחיש כי הציג עצמו כעובד של השגרירות.

הנאשם הודה כי לא היה לו צורך בשטיחים בשווי 85,000 ₪ אך הוא התפתה. הוא אמר ליוסף כי הוא רוצה לעשות מסיבה עם מוזמנים, לרבות מהשגרירות, שהוא לא מכיר אך עבדו בעבר עם לין. את התשלום עבורם תכנן לשלם מהכנסות עתידיות מפרויקט שמבצע בחו"ל. **"אין לי משהו ספציפי אבל אני מאמין שזה יסתדר כי אני באמת עוסק במוסיקה ואני אצליח בזה"** (ת/3, עמ' 2 ש' 26).

אישום 5 - פרחים בכפר שמריהו:

שלי פייגנבלט (ע"ת 6), בעלת חנות פרחים בכפר שמריהו, העידה כי הנאשם הגיע אליה לחנות והציג עצמו כקניין של חברה המתעסקת במוסיקה וקשורה לשגרירות ארה"ב. הוא ביקש שתספק לו את הסחורה במהרה והסביר כי הם משלמים שוטף +90 בהעברה בנקאית מארה"ב. בעימות טענה כי הציג עצמו כקניין ארגון בשם "קשרי תרבות ישראל-ארה"ב" והם סיכמו על תשלום עתידי ב-15 לחודש בהעברה בנקאית (ת/14).

הקשר בין המרמה לאספקת הסחורה -

פייגנבלט העידה כי סיפקה לנאשם את הסחורה לכתובת בהרצליה, שם פגשה בחורה אמריקאית, עובדה אשר חִזְקָה את אמונה כי הנאשם נציג שגרירות ארה"ב. גם כשנדרשה לאשר ניכוי מס וניהול חשבונות התחזקה אמונתה כי הנאשם אכן מייצג את השגרירות, שכן היא רגילה לקבל דרישות כאלו ממוסדות (ר' ת/14; הזמנת הרכש ת/29 מיום 17.11.11 עם לוגו NTS "מחלקת תרבות ארה"ב-ישראל"). היא נתנה אמון בנאשם כיוון שהיא עובדת עם השגרירות ההולנדית, בדרך כלל נותנת אמון בבן שיחה, וכן אמה היא סוכנת נסיעות ועובדת מול קשרי חוץ ישראל-ארה"ב, ארגון הקשור לשגרירות. בהמשך ביקש ממנה הנאשם לספק לו עץ חג מולד, אולם עוד בטרם סיפקה לו ראתה את התכנית "כלבוטק", שם נחשף הנאשם. טרם עבר מועד פירעון התשלום ועל כן עורך דינה הציע לה להתקשר לנאשם ולבקש ממנו לשלם, אולם הנאשם לא ענה. כשחזר אליה אמר כי תגיע לקחת את הכסף. אביה הגיע אליו באותו לילה שם פגש את יתר הנושים.

הנאשם בעימות אישר את דבריו המתלוננת, למעט נושא השגרירות. העיד כי הזמנת הרכש נעשתה מטעם חברת NTS וכי לא הציג עצמו מטעם השגרירות ואף לא נתן למוכרת סיבה לחשוב כך.

אישום 6 - מזגנים:

גלעד רז (ע"ת 15) הוא בעלים של חברה למיזוג אויר. על פי עדותו, הנאשם התקשר אליו לקבל ייעוץ למזגנים ולחץ עליו להגיע עוד באותו היום, אחרת יפסיד את העבודה שמיועדת לשגרירות ארה"ב. תחת לחצו של הנאשם, הגיע המתלונן והנאשם ביקש ממנו שיתקין 2 מזגנים, אחד שקט כי "האנשים שיעבדו שם מהשגרירות לא רוצים לשמוע את המזגן". לדברי העד, הנאשם הציג עצמו העובד מטעם מחלקת התרבות של השגרירות (ר' גם ת/13) וציין כי בבית גרה אישה מהשגרירות, אשר דוברת אנגלית בלבד, וביקש לא לפנות אליה אלא רק אליו. הנאשם התחייב לשלם תוך 90 יום ואמר שהשגרירות תשלח את השיק. חשבונית המס נכתבה על שם "מחלקת תרבות ארצות הברית NTS" (ת/31). לאחר שראה את התכנית ב"כלבוטק", התקשר לנאשם אשר לא ענה לו. לבסוף כשהשיג אותו, ביקש מהנאשם לשלם לו, אך הנאשם אמר לו לבוא לפרק את הסחורה.

הנאשם - בהודעתו במשטרה (ת/1) אישר הנאשם כי הזמין מהמתלונן מזגנים וסיכם עמו על תשלום של שוטף + 120. הנאשם הכחיש כי הציג עצמו כעובד מטעם השגרירות (ר' גם ת/13) וכי אמר לו שהכסף נמצא בשגרירות. עוד הכחיש כי אמר לגלעד שידאג לו לעבודה רבה מהשגרירות. בבית המשפט חזר הנאשם והבהיר כי לא הציג עצמו מטעם השגרירות ולא נתן סיבה שיחשבו כך. בעימות ביניהם אמר הנאשם כי התכוון לשלם למתלונן.

אישום 7 - תמונות:

שאול קילזי (ע"ת 10), בעל עסק של מסגרות ותמונות בהרצליה, העיד כי הנאשם הציג עצמו כבעל חברת NTS הקשורה לשגרירות ארה"ב (בעימות ת/12 טען כי הנאשם הציג עצמו כנציג של מחלקת התרבות ארה"ב-ישראל). הנאשם ביקש ממנו להדפיס תמונות על קנבס (את התמונות בחר יחד עם גברת נוספת, אשר הורידה את התמונות מהמחשב לדיסק און קי ונתנה לו). הנאשם ביקש ממנו תמונות גדולות, אך כיוון שראה שביתו של הנאשם הוא בהרצליה ב', שהינו אזור עשיר, לא חשד בו. הזמנת העבודה הייתה ביום 17.11.11, הסכום עמד על 7,350 ₪ (חשבונית 4178), והיא נשלחה ל NTS "מחלקת תרבות ארה"ב-ישראל" לידי "נאש" (ת/37) - הנאשם אישר כי זוהי הצעת מחיר עליה חתם). הנאשם ביקש כי העבודה תתבצע במהרה וכך היה. הנאשם אמר כי ישלם לו תוך 90 יום בהעברה לחשבון הבנק ישירות (הנאשם אישר את הדברים בעימות, ת/12). לדברי המתלונן, הנאשם אמר שמגיעים אנשים משגרירות ארה"ב להתגורר בבניין. הנאשם מצדו הודה כי רצה לעשות מסיבה ולהזמין אליה גם את שגריר ארה"ב בישראל (עימות, ת/12).

אישום 8 - אקוסטיקה:

איתי מאיר (ע"ת 1), בעלים של חברה לאקוסטיקה מקצועית, העיד כי בנובמבר 2011 פנה אליו הנאשם טלפונית והציג עצמו כנציג מחלקת תרבות ארה"ב בישראל. הנאשם הסביר כי תנאי התשלום הנהוגים בשגרירות הם שוטף + 60. בשיחת הטלפון נשמע הנאשם לחוץ ולכן הוא סיפק לו את ההזמנה באופן דחוף. את התלונה במשטרה הגיש טרם הגיע מועד הפרעון, שכן על פי תנאי התשלום הנאשם נדרש לשלם בינואר 2012 (התלונה הוגשה ב-5.1.12). עם זאת, כשהגיעה העת לתשלום, ולאחר שהנאשם דחה אותו פעם אחת, פנה לנאשם בשנית, אך זה אמר לו כי אמו מאושפזת והוא סועד אותה ואינו יכול לענות לטלפון. בסופו של דבר הבין כי "הסיפור אבוד". את הנאשם לא פגש, וההתקשרות עמו הייתה בטלפונים ובמיילים.

הנאשם מצדו הכחיש כי הציג עצמו כנציג של שגרירות ארה"ב (אישר כי קיבל מסמך מהספק לידי NTS - ת/33). הוא

ציין כי הוא קונה ממאיר מזה 7 שנים ומקפיד לשלם לו. הוא סיכם עימו על תשלום בפברואר, והוא מתכוון לשלמו, שכן מעולם לא הייתה לו בעיה של תשלום מולו (ת/5).

אישום 9 - שואבי אבק:

אברהם שפירא (ע"ת 5), שהיה בתקופה הרלוונטית מנהל המכירות של חברה העוסקת בייבוא שואבי אבק, העיד כי הנאשם הציג עצמו בשיחת טלפון כנציג השגרירות האמריקאית וביקש להזמין שני מכשירים מסוג דייסון המיועדים למעשה לטיפול בבעלי חיים. לבקשתו, הוא קיבל מהנאשם הזמנה מסודרת ואישור במסרון על שליחת ההזמנה, וכבר למחרת סיפק לו את הסחורה. המתלון חזר על הדברים בעימות והוסיף כי הנאשם אמר שבבית גרים דיפלומטים. הנאשם הכחיש זאת (ת/16). בחשבונית שהוציא כתב המתלון "לכבוד שגרירות ארה"ב" (ת/35) והנאשם אישר בבית המשפט כי חתם על חשבונית זו. לטענתו, הוא הציג עצמו כנציג "מחלקת תרבות ישראל-ארה"ב", ואף הוציא הזמנת רכש של NTS, ולא מבין מדוע נכתב "לכבוד שגרירות ארה"ב". הוא הסביר שכשחתם על החשבונית לא שם לב לכתוב בשל עומס עבודה.

אישום 10 - חשמל:

מרדכי שמע (ע"ת 9), קבלן עבודות חשמל, העיד כי הנאשם פנה אליו טלפונית והציג עצמו מטעם מחלקת התרבות של השגרירות (כך גם בעימות ת/11). ואכן, הוציא חשבונית 2129 ע"ש "תרבות ארה"ב ישראל NTS" (ת/41). הוא הלך לביתו של הנאשם וראה בית פרטי עם שטיחים מקיר לקיר ודגלי ישראל וארה"ב. הוא הבין מהנאשם כי הולכים להקים מרכז תרבות והסכים לבצע עבורו את העבודה ולצורך כך רכש גם גופי תאורה לפי רשימה שהכינו יחד. יום-יומיים לאחר מכן נחשף לעוקץ שעשה הנאשם בתכנית "כלבוטק", ובעקבותיה הלך לביתו של הנאשם ולקח חזרה את גופי התאורה שסיפק לו. מועד התשלום טרם הגיע, כיוון שהנאשם אמר שישלם לו תוך 60 יום ואף ישתדל להקדים. לדברי העד, כשהוא מבצע עבודות קטנות, הוא נוהג להוציא חשבונית ולקבל הכסף לאחר שמסיים את העבודה.

הנאשם - בהודעתו במשטרה (ת/1) הכחיש הנאשם כי הציג עצמו כנציג שגרירות ארה"ב. ואשר לתשלום, הוא סיכם על שוטף +90, בת זוגו אמורה לקבל כסף בינואר-פברואר והוא עתיד לשלם את הכסף דרכה. בעימות (ת/11) אמר הנאשם כי תכנן שיתקבלו כספים תוך 90 יום מפרויקט בארה"ב.

אישום 11 - מוסר:

אהרון ראובן (ע"ת 8), בעל מוסר, העיד כי הנאשם הציג את עצמו כעובד בשגרירות ארה"ב ואף טען כי קיבל המלצות מהשגריר על המוסר. בעל המוסר, שעובד ברגיל עם השגרירות, האמין לדבריו של הנאשם והחל לתקן את רכבו. כשהתגלו תקלות נוספות, התקשר לנאשם וזה אמר לו שיחזור אליו לאחר שיקבל "אישור מהשגריר". אישור כזה התקבל כעבור רבע שעה והעבודה התבצעה. הנאשם אמר שישלחו לו שיק בחודש ינואר, אולם התשלום מעולם לא הגיע לידי. במקרה אחר, הגיע אליו הנאשם עם עוד בחורה וביקש כי יתקן לה את המצבר. כאשר התשלום עבור עבודה זו לא הגיע, התקשר לבחורה וביקש את הכסף, ואף פנה למשטרה. ואכן, הנאשם שילם לו את הכסף עבור המצבר בלבד ורק לאחר שפנה למשטרה.

הנאשם הודה במשטרה שאמר למתלונן שהוא ממח' תרבות ארה"ב - ישראל ושקיבל המלצות מהשגרירות (ת/4). החשבונית (ת/39) הוצאה ע"ש "מח' תרבות ארה"ב - ישראל". הנאשם העיד כי הרכב ע"ש לין וכי הציג עצמו כ"שיר נאש" NTS, והוא אינו יודע מדוע נכתב אחרת: "אמרתי NTS, הוא שאל אם לא מהשגרירות ואמרתי שלא, ועזבנו". הנאשם אישר כי לין שילמה עבור הטיפול ברכב שלה, לאחר שהוגשה התלונה במשטרה. עוד העיד כי במוסך תוקן רכב נוסף של שירה, עליו שילם את הסכום וכי לא הייתה סיבה לחשוב שזהו רכב של השגרירות.

בעל המוסך הודה כי משהו נראה לו חשוד ולכן גם צילם את רישיון הרכב שלו (שרשום ע"ש לין מוריץ): "מה שהיה נראה חשוד זו צורת ההתנהלות, שהוא אמר תבצע, תעשה את התיקונים, אין בעיה, שהשגריר ישלם הכל." (פרוטוקול, עמ' 34, ש' 4-5). "פתאום הכל היה בקלות... כל מה שהצענו לו, הוא הסכים" (עמ' 36 ש' 25).

העד לא מסר במשטרה כי הנאשם הציג עצמו כעובד מטעם שגרירות ארה"ב (ת/38) ובעדותו הסביר כי לא ייחס לכך חשיבות על מנת למסור למשטרה.

הנאשם סיפר כי טיפל ברכב של לין במוסך וכן ברכב של אישה נוספת בשם שירה לב, שהינה זמרת לה הקליט שירים. הוא אישר כי הסכומים שנרשמו בחשבוניות נכונים והדגיש כי הוא מתכוון לשלם לו כפי שנקבע ביניהם - בסוף ינואר - כשאת הכסף לתשלום הוא מקווה לקבל ממשפחתה של לין מארה"ב.

אישום 12 - מצלמות אבטחה:

ארז טל (ע"ת 12), בעל עסק להתקנת מערכות אבטחה, העיד כי הנאשם הציג עצמו כקב"ט נספח לשגרירות האמריקאית. בפגישה עמו, הציג לו הנאשם אישור מטעם השגרירות לביצוע העבודה (אישור שנראה לדבריו מאוד רשמי), ואכן התקינו סביב ביתו של הנאשם מערכת מצלמות (בעימות חזר המתלונן על טענותיו - ת/9). למחרת סיום העבודה, ראו את הנאשם ב"כלבוטק" והבינו כי הם בבעיה. הנאשם הכחיש בפניהם את העניין, אך הוא דרש ממנו לשלם. מכיוון שטרם שילם, הגיע באותו לילה לפרק חזרה את הציוד שהותקן, אף כי טרם הגיע מועד הפירעון. הוא סיכם עם הנאשם על תשלום של שוטף +60, כפי שמקובל עם שגרירויות אחרות עמן עובד. על גבי המכתב שהנאשם הציג לעד מופיע הלוגו NTS (מכתב זה לא הוצג בבית המשפט) והעד הסביר ששאל את הנאשם וזה אמר לו שהם עובדים עם השגרירות האמריקאית וכי הוא מייצג אותם ואין לו מה לדאוג. הנאשם אמר לו לכתוב את החשבונית ע"ש "תרבות ארה"ב ישראל NTS" ואלה גם היו הפרטים שהופיעו על גבי המסמך.

הנאשם - בהודעתו במשטרה (ת/1) אישר הנאשם כי הזמין מטל טלוויזיות במעגל סגור, אך טען כי הציג עצמו מטעם NTS ולא מטעם השגרירות, והראיה לכך היא ההזמנה עליה כתוב NTS. גם בחשבונית מצוין "תרבות ארה"ב ישראל NTS" (ת/43). הוא סיכם איתו על שוטף +60 ולכן עדיין לא שילם לו. בעימות (ת/9) הנאשם חזר וטען כי לא הציג עצמו מטעם השגרירות, אלא כמי שמקדם תרבות אמריקאית וישראלית אולם המתלונן טען כי הנאשם לא ציין בפניו את נושא המוסיקה.

אישום 13 - אחסון:

לצין שבאותה תקופה, לאחר חשיפתו ב"כלבוטק", החל הנאשם להציג עצמו כנציג של חברת DMS (להלן).

קרין קדוש-זלינגר (ע"ת 11), עובדת בחברת אריזה הובלה ואחסנה, העידה כי הנאשם הציג עצמו כנציג חברה אמריקאית בשם DMS, שעוסקת בהקלטות ובציוד מוסיקה ושיש לה פעילות גם בארץ. הנאשם ציין כי החברה משלמת בתנאי שוטף 30+ בהעברה בנקאית. היא הכינה לו חוזה אחסנה, והוא הגיע איתו חתום עם חותמת החברה והחותמת שלו. עד לרגע התשלום הראשון הנאשם הגדיל את פעילותו וביקש יותר אחסנות ושירותי הובלה ואף לקח חומר אריזה. כשהגיע מועד התשלום הראשון והכסף לא הגיע, ביררה זאת עם הנאשם, שאמר לה שלעתים התשלום הראשון אורך זמן כי הוא עובר מארה"ב. אלא שהזמן חלף, וגם בחודש השני התשלום לא עבר. הפעם אמר לה הנאשם שהכסף "תקוע" בשגרירות והסביר שבגלל שהכספים מגיעים מחו"ל הם צריכים לעבור דרך השגרירות. גם בחודש שלאחר מכן התשלום בושש לעבור והנאשם סיפק הסבר דומה. בכל הסבר עירב את השגרירות שאמורה כביכול לאשר את העברת הכסף. לאחר מכן טען כי הבעיה היא בחשבון הבנק שלה, אלא שגם לאחר שסידרה זאת, עדיין לא שילם את חובו וחלף חודש נוסף. אז, ביקשה ממנו אסמכתא כי הכסף אכן "תקוע" בשגרירות. תחת זאת, העביר לידיה הנאשם שיק זר ע"ש לין מוריץ. הנאשם אמר לה כי לין היא מנכ"לית החברה והשיק יהא לה לערבון עד שהכסף יעבור בזמן הקרוב. הנאשם אמר לה כי הוא טס לשבוע לגרמניה וכי עד שיחזור הכסף יעבור. כעבור שבוע, משלא היה כך, התקשרה אליו והטלפון היה מנותק. כך ניסתה במשך מספר שבועות ולא נענתה. לאור זאת, חיפשה על הנאשם מידע באינטרנט ונחשפה לחומר שהוצג ב"כלבוטק" ולספקים נוספים שטענו כי הנאשם הונה אותם. היא ניסתה להפקיד את שיק העירבון, אך הוא חזר.

כעבור שנה, פגשה את הנאשם באקראי ברחוב ושאלה מדוע אינו מסדיר את התשלומים. הנאשם החל לברוח והיא דלקה אחריו ולאחר שהפסיק לרוץ, הזמינה משטרה. הוא טען כי הוא מתגורר ברכב, אולם נוכחה לראות שלא כך הדבר. כשהגיעה המשטרה אמרו שאינו דרוש לחקירה ועל כן לא ניתן לעצרו ולכן הגישה תלונה.

מדובר בנזק של 30,000 ₪, כאשר בכל חודש שחפציו של הנאשם עדיין מאוכסנים, גדל הנזק. DMS הוא השם שהתנוסס על המסמכים (ת/46), אך לדברי המתלוננת החברה אינה קיימת ושמה נועד לאפשר לנאשם לקבל שירותי אחסון ללא תשלום. חוזה האחסנה הראשון הוא מיום 26.1.12, וריכוז התשלומים לחברה הוא מיום 1.3.12.

הנאשם - בהודעתו במשטרה (ת/8) מסר הנאשם כי הוא היה צריך לאחסן את הדברים של לין ומצא חברה זו בדפי זהב. הוא אמר להם שזה ציוד של אשתו, אזרחית ארה"ב שעבדה בשגרירות. הנאשם שלל כי הציג עצמו בפניה כנציג חברת DMS בארץ. הוא אמר לה שהציוד שייך ללין, ונתן לה מכתב של חברת DMS. הוא סיכם איתם שאחת לחודש ישלם עבור האחסנה אך הודה כי לא העביר להם את הכסף כי לא היה לו (ת/8, עמ' 4, ש' 108). כן הודה הנאשם כי אמר לקרין שיבצע העברה בנקאית על מנת לשלם, אך לא עשה זאת. הוא אמר כי הכסף יגיע לארה"ב, אך לא אמר שההעברה תתבצע דרך חשבון השגרירות. הנאשם הודה כי לאחר חודשיים-שלושה העביר לקרין שיק של לין למשמרת (עירבון), אך לא לשימוש. הוא אמר לה שאין להם כסף וכי הוא יעבור בתקופה הקרובה מארה"ב, מהחשבון של לין, אך הכחיש כי אמר שהכסף עובר דרך השגרירות ולכן מתעכב. הוא סיפר לקרין שאשתו (לין) הייתה דיפלומטית בשגרירות ויכול להיות שמזה הבינה כי הוא עצמו עובד שם. הנאשם העיד כי DMS היא אחת החברות בארה"ב. הוא הציג עצמו כ"שיר נאש שעוסק במוסיקה". השיק של לין ניתן כבטוחה, ולין הסכימה שיהיה כזה. על טענת המתלוננת כי ברח כאשר פגשה אותו השיב כי הייתה זו תגובה טבעית למצב בו הגיעו אנשים להרביץ לו, לטענתו.

אישום 14 - תיווך:

באישום זה לא הובאו המתלוננים ולא הוגשו מסמכים.

בהודעתו במשטרה (ת/8) מסר הנאשם כי הגיע למתווך ניר שפריצר לאחר שהיה תקופה ארוכה ברחוב. הנאשם ביקש ממנו שיעזור לו למצוא דירה. הוא נתן לו שיקים של לין כערבון עבור השכירות ועבור הטרחה, אך לא שילם לו את הכסף **"לא היה לי כסף לשלם אז יצאתי מהדירה"**. הוא מודה כי הוא חייב כסף לניר וכי לא שילם לו כלל (ת/8 עמ' 7, ש' 190). כשהוא נתן לניר את השיקים של לין, הציג בפניו את הדרכון הדיפלומטי שלה. הוא אמר שהכסף מגיע דרך ארה"ב, אך לא ידע את לין על כך, כיוון שהייתה בבעיה כלכלית. על אף זאת, השתמש בשיקים שלה "כי אמרתי לעצמי שאני אתחיל לעבוד ונתתי לעצמי פור של חודש שאני אתחיל לעבוד, אבל לא עשיתי את זה בפועל". הוא מילא את השיקים בכתב ידו. לדבריו, השיקים היו לערבון בלבד ולא רצה שלין תדע מכך, אך הכחיש כי ידע מראש שהם ללא כיסוי (ש'206-212). לטענתו, שילם את דמי השכירות במלואם.

בבית המשפט העיד הנאשם כי ביקש מניר למצוא לו ולכלבים דירה. אמר לו כי אין לו כסף וכי הוא יכול לשלם רק כעבור 45 יום ולתת לו שיק ביטחון. ואכן נתן לו שיק ביטחון של לין, אשר לדבריו אישרה לו לתת לביטחון בלבד. בחקירה הנגדית העיד כי טרם הגיע זמן פירעון דמי התיווך וכי לין דאגה לתשלומים (הוא ציין גם את גרין ושתי אמריקאיות נוספות שעובדות עם לין, שדאגו לתשלומים לדבריו) (עמ' 73). בניגוד להודעתו במשטרה, טען בבית המשפט כי כתב היד על הסכם השכירות אינו שלו, והוא לא חתם על גביו. כמו כן, פנקס השיקים הוא שלו, אך אין זה כתב ידו וגם לא חתימתו.

אישום 15 - פרחים בתל-אביב:

אלון לוי (ע"ת 14), בעלים של חנות פרחים, העיד כי הנאשם נכנס לחנות והציג עצמו בשם "שייר גרין". הנאשם טען כי הוא מקים סטודיו אצלו בבית עבור חברת ברידג' שעובדת עבור משרד הגנה האמריקאי. הוא סיפר לו כי מדובר בחברה אמריקאית ויש לו נציגות בישראל, יש לו אולפן הקלטות והוא מקליט חומרים עבור משרד ההגנה האמריקאי, וביקש שיעץ לו בשזירת פרחים בסטודיו. המתלונן שלח לנאשם הצעת מחיר במייל (דצמבר 2012), ולאחר שהנאשם אישר לו, הוא סיפק לו את הסחורה. הם סיכמו על תשלום של שוטף +30, אך התשלום לא הגיע בזמן והנאשם תירץ זאת בכך שאינו חש בטוב. הנאשם גם חתם בשם "שייר גרין", מנהל הפקה בלונדון ברידג', על מסמך **ת/53** אותו העביר למתלונן. בחודש דצמבר, לפני חג המולד, התקשר אליו הנאשם ואמר כי לבן של הבוס שלו יש יום הולדת וכי הוא מעוניין לרכוש עבורו גיטרה חשמלית בשווי 13,000 ₪ או 15,000 ₪. הוא ביקש ממנו סיוע כספי כך שיבצע את ההזמנה וישלם עבורו את הכסף והחברה תחזיר לו בהעברה בנקאית. הוא סירב. לאחר ששוחח עמו "נדלקה נורה אדומה", והוא הבין שמשהו לא תקין וביקש מהנאשם לחתום על אישור ההזמנה. בעת שהיה בחופשה, התקשר אליו הנאשם ומסר כי הוא מאושפז בב"ח עקב מחלה קשה וכי מטיסים אותו לארה"ב לטיפול מיוחד, וביקש כי יגיע לקחת ממנו את העצמים. אלא שכשחזר מהחופשה והגיע לבית הנאשם - הנאשם נעלם והדירה הייתה סגורה.

הנאשם - בהודעתו ת/8 אמר הנאשם כי הציג עצמו בשם "שיר נשתי" ואמר כי הוא עוסק בהקלטות. הוא לא זוכר כי הציג עצמו בשם "שייר גרין", אך כשעימתו אותו עם המסמך החתום בשם זה (ת/53) הודה "אני עשיתי את זה ואין לי הסבר" (ת/8, עמ' 9, ש' 278). הוא לא זוכר מדוע כתב זאת ואמר כי הוא לוקח אחריות. הנאשם הכחיש כי הציג עצמו בפני אלון כמי שעובד עם השגרירות האמריקאית וכי הציג עצמו כנציג חברת לונדון ברידג', אלא אמר לו שלונדון ברידג' היא חברת ההקלטות שלהם. לדבריו בעדותו "אני לא הצגתי עצמי כנציג של חברת קיימת, אמרתי שאני הבעלים של החברה" (ש'274). **מאוחר יותר הודה הנאשם כי המציא את השם "לונדון ברידג'" וכי אין אדם בשם "שייר גרין"**. הוא אישר כי השתמש בשמות אלה כי רצה לעשות רושם שהוא בעל חברה רצינית על מנת שיאמינו לו שמתעתד

להעביר את הכספים. (בבית המשפט חזר בו מדברים אלה, אך אין בידיו מסמכים המעידים כי יש אדם בשם שייר גרין וכי יצר עמו קשר (עמ' 66 ש' 18-27). הנאשם הזמין מהמתלונן פרחים ואמר כי ישלם לו כעבור 45 יום בהעברה בנקאית או במזומן. הוא התכוון לעשות זאת מהכסף שיקבל מלימוד מוסיקה, אולם בפועל הוא לא עבד וגם לא שילם לו. לדבריו, התכוון לעבוד ולשלם את הכספים. כמו כן, ביקש כי יבואו לקחת את העצמים כדי שלא לגרום לנזק נוסף. **הנאשם הודה כי כשהזמין את העצמים מאלון לא היה לו איך לשלם עליהם** (ת/8, ש' 287-288). כן הודה כי המיילים שכתב כאילו הוא חולה ואמור לטוס לארה"ב הם שקריים.

בבית המשפט הציג הנאשם לראשונה את הטענה כי "שייר גרין", החתום על הזמנת הרכש (ת/53) מחברת לונדון ברידג', הוא למעשה איש הרכש שלהם בארה"ב (בניגוד לדבריו במשטרה, שם הכחיש כי קיים אדם בשם זה וכי קיימת חברת "לונדון ברידג'"). מועד הפירעון טרם הגיע, אולם כשהגיעו להרביץ לו, התקשר לאלון פעמים רבות וביקש ממנו לקחת את הפרחים. הנאשם הכחיש בבית המשפט כי אמר לאלון שהוא חולה, אולם בחליפת המיילים ביניהם (ת/53) כתב לאלון במייל מיום 13.1.13, שהוא היה בבית חולים, הוא חולה במשהו מדבק וכי אסור לו לבוא במגע עם אנשים וככל הנראה יתאשפז. כמו כן, בניגוד לעדות הנאשם, אלון פונה אליו במיילים מספר פעמים בשם "שייר" (ת/53). הנאשם טען כי מדובר בטעות כתיבה בטלפון, וכי הוא בטוח כי לא הזדהה בשם זה. הוא לא שם לב לטעות זו ולכן לא תיקן את אלון. אלא שמדובר על 4 פעמים בו פונים אליו במייל בשם שייר, בתאריכים שונים; וכמו כן, הנאשם עצמו שלח מייל לאלון (מיום 13.1.13), ובו חתם בשם "שייר".

אישום 16 - תיקי יד:

גם כאן לא הובאה לעדות המתלוננת ולא הוגשו מסמכים.

הנאשם הודה במשטרה (ת/8) כי הציג עצמו בפני גאיה לכטנשטיין המוכרת כ"מוריץ", וכן אמר לה כי אשתו עובדת בשגרירות האמריקאית. הכחיש כי אמר לה שעובד במשהו בטוחני וכי הוא צריך לנסוע לארה"ב. כן הכחיש כי אמר שהוא קונה עבור השגרירות וכי הם ישלמו על המוצרים. על הדברים שקנה שילם באמצעות שיק של לין שמילא בעצמו. הנאשם הודה באופן כללי כי השתמש בשיקים של לין שלא בידיעתה ולא בהסכמתה וכן רשם את שמה על גביהם (ת/7, עמ' 1 ש' 1-2 וכן ת/8 ש' 58-59). בניגוד להודעותיו, בבית המשפט העיד כי לין אישרה לו לבקשתו להשתמש בשיק שלה לבטוחה בלבד (120 יום מיום הקניה). וכך עשה. בסופו של דבר התיקים הוחזרו והשיק לא הופקד. לאחר שהכחיש שקרא לעצמו "שייר", זיהה את כתב ידו על גבי כרטיס חבר (א.ר. 27.5.13), שם כתב שמו כ"שייר מוריץ", אך לא ידע להסביר זאת. את המוצרים רכש, לדבריו, כי רצה לשמח את לין וחשב שיעמוד בתשלומים עליהם.

אישום 17 - מחשבים:

אברהם מוסקוביץ (ע"ת 13), עזר לבנו בעסק המחשבים שלו באותה תקופה, ופגש את הנאשם שהציג עצמו כלקוח של מי שמכר לבנו את העסק. הוא נפגש עם הנאשם בביתו שבהרצליה ותיאר אותו כאדם נחמד, "נראה בסדר גמור", אשר ביתו מלא בכל טוב. הנאשם ביקש ממנו לשלם לו במסגרת שוטף +45 והוא נעתר. הוא סיפק לו את הסחורה, אולם התשלום בושש לבוא על אף שהנאשם הבטיח לו שוב ושוב לשלם. לבסוף, נפגש עם הנאשם בתחנת דלק בהרצליה והנאשם העביר לו שיק דחוי על סך \$6,000 (לאפריל 2012), אך ביקש כי לא יפקידו אלא ימתין עד שיקבל ממנו כסף במזומן. לאחר מספר ימים, בהם הנאשם לא חזר אליו בהודעות, הפקיד את השיק אך הוא חזר. כשסיפק את

הסחורה, ביום 24.1.12, הנאשם התחמק מלחתום על תעודת המשלוח. הנאשם רצה לרכוש ממנו ציוד נוסף, אולם הוא התחמק בעדינות כיוון שחשש לספק סחורה נוספת טרם קיבל תשלום על קודמתה. הוחלפו ביניהם מספר מסרונים בנוגע לתשלום ולפגישה ביניהם, אולם זה לא יצא לפועל.

הנאשם - בהודעתו במשטרה (ת/8) הודה הנאשם כי התקשר לאבי ואמר לו שהוא לקוח ותיק של הבעלים הקודם של העסק. אבי הגיע לביתו והנאשם הסביר לו מה הוא צריך. אבי סיפק לו את הציוד והנאשם נתן לו שיק אמריקאי של לין, כתוב וחתום בכתב ידו (א.ר.2, ת/50). אבי ביקש משהו בטוח יותר אולם הנאשם אמר לו שאין לו מזומן וגם לא יהיה לו. לטענת הנאשם, לו היה אבי מפקיד את השיק בזמנו, השיק היה מתקבל, כי ללין היה כסף. הנאשם העיד כי את השיק של לין נתן ברשותה כבטוחה בלבד, וכי הציג עצמו כ"שיר מאולפן ההקלטות".

דין ומסקנות - טענות המרמה:

טענתו של הנאשם היא, כי הוא מוסיקאי בעיסוקו, וכי יחד עם בת זוגו לין הקים חברת הפקה שתפיק מוסיקה מקורית ותפעל לקידום קשרי תרבות ארה"ב-ישראל. עוד טען הנאשם כי הם שכרו בית בהרצליה ופתחו במסע הרכישות המתואר בכתב האישום לצורך הקמת אולפן הקלטות במקום.

היסוד העובדתי של עבירה זו מורכב משני יסודות: האחד, **הצגת טענה כוזבת, לרבות בדרך של מחדל** (העלמת עובדה שבנסיבות המקרה היה מקום להציגה); השני, **קבלת הדבר מכוח אותה טענה**. כאן נבחן **הקשר הסיבתי** שבין המרמה לבין קבלת הדבר. יסוד נוסף בענייננו הוא **הנסיבות המחמירות**.

הצגת הטענות הכוזבות:

מהראיות שנפרשו בבית המשפט ומסיכומי המאשימה עולה כי לנאשם מיוחסים למעשה שלושה מצגי שווא, שכתוצאה מהצגתם קיבל הוא בתמורה את המוצרים והשירותים אותם הזמין במסגרת אותו מסע רכישות.

מצג שווא ראשון - הקשר לשגרירות האמריקאית:

אין חולק כי לנאשם אין כל קשר לשגרירות ארה"ב, אלא שעל פי עדויות רוב המתלוננים, הנאשם הציג עצמו כנציג שגרירות ארה"ב או כעובד השגרירות, או כחברה למוסיקה הקשורה לשגרירות.

הנאשם מצדו הכחיש, באופן גורף ועוד בפתח החקירה, כי הציג עצמו בפני הספקים למיניהם כנציג שגרירות ארה"ב, וטען כי הציג עצמו כנציג מחלקת תרבות NTSSמקדמת תרבות ישראלית ואמריקאית (ת/1, ת/7). בהודעתו ת/8 טען הנאשם, כי אשתו (לין) היא מהשגרירות (דיפלומטית במשרד ההגנה של ארה"ב) וייתכן שבשל כך הספקים טעו לחשוב שהוא הציג עצמו ככזה. כן הכחיש כי הציג עצמו כעובד בתחום הביטחון של ישראל או ארה"ב (אמר שהיה סמג"ד בצבא). על דברים אלו חזר הנאשם גם בבית המשפט.

מנגד, מרבית המתלוננים, שאינם מכירים זה את זה, עמדו על כך שהנאשם הציג עצמו כנציג השגרירות, או כקשור בדרך

כלשהי לשגרירות. המתלוננים הותירו רושם מהימן בבית המשפט ועדויותיהם מגובות במסמכים. לא סביר כי כולם מעדו בזיכרונם וכי חברו יחד פה אחד להשחיר פני הנאשם. עדויותיהם מחזקות ותומכות אחת בשניה, וגרסתם עומדת איתן למול הכחשתו הגורפת של הנאשם.

הנאשם לא זייף מסמך של השגרירות, ולא הסתכן בעבירת זיוף, אלא יצר מסמכים התואמים לטענותיו, שאינם זיוף אך משלימים את התמונה שיצרו דבריו בעל-פה. ואכן, רוב מוחלט של המסמכים והחשבוניות נרשם על שם "NTS מחלקת תרבות ארה"ב ישראל" ונושא את לוגו ה"חברה" הנ"ל. אלא שהכיתוב "**מחלקת תרבות ארה"ב - ישראל**" מתאים לגרסת המתלוננים וכדי להוסיף על הקשר עם ארה"ב נכתב בתחתית חלק מהמסמכים כי "העתק יועבר להנהלת החשבונות בחו"ל". יוצא אפוא שגם אם לא נכתב במפורש "שגרירות ארה"ב" וגם אם לא מופיע כל סמל הקשור לארה"ב, הרי שניסוח המסמכים משלים ומחזק את הצגתו של הנאשם בעל פה כנציג השגרירות, כפי שטענו כל המתלוננים. שכן אין הסבר מדוע חברה פרטית תישא בשם יומרני ותציג עצמה כ"מחלקת התרבות של ארה"ב-ישראל", כפי שעולה מן המסמכים בהם הופיע הלוגו NTS. ת/35 הינה חשבונית שנכתבה במפורש עבור "שגרירות ארה"ב". בבית המשפט אישר הנאשם כי הוא חתום על חשבונית זו, והסבר שנתן אינו מספק את הדעת (טען כי עומס עבודה הסית את תשומת לבו מהכתוב).

על סמך האמור, ועל שפורט בכל אישום בנפרד לעיל, אני מבכר את גרסת המתלוננים על גרסת הנאשם וקובע כי הנאשם הציג מצג שווא ונחזה להיות עובד או נציג מטעם שגרירות ארה"ב, וזאת בכוונה להטעות ולרמות, כנטען בכתב האישום.

מצג שווא שני - היכולת לשלם עבור הנכסים או השירותים:

הנאשם מסר בהודעותיו, כי באותה תקופה היה סמוך על שולחנה של בת זוגו, לין מוריץ, שהייתה דיפלומטית לשעבר בשגרירות ארה"ב. לדבריו, NTS היא חברה שלו ושל לין, אותה ביססו על הון עצמי של לין (ת/1, 6.12.11). לדברי הנאשם, כשביצע את ההזמנות מהספקים הסתמך הן על הכספים בחשבונה של בת זוגו והן על הכספים העתידיים ממשרד הביטחון (על כך חזר גם בחקירה הנגדית בבית המשפט - עמ' 68 ש' 4). הוא אישר כי איש לא הבטיח לו שאכן יש כספים כאלה, אך האמין שהכספים יהיו בזמן שהתחייב לשלם (שוטף +30, 60, וכו') (ת/2, 7.12.11). הנאשם הודה כי לא שילם אפילו מקדמה לספקים "**כי אין כסף עכשיו. הכסף יבוא רק בינואר פברואר מרץ**" (ת/1, 6.12.11, ש' 172). לטענתו, הוא התכוון לשלם עבור הציוד שהזמין ולא הייתה לו כוונה להטעותם. מועד התשלום לנושיו טרם הגיע ולא הוכח כי לא ישלם, אך הבהיר כי הוא רוצה לשלם את הכסף (ת/4, 22.12.11 ו-ת/6, 5.1.12). עם כל אחד מהספקים ערך הסכם תשלומים כאשר כולם הסכימו על תנאי התשלום, ואת חובו להם התכוון לשלם מכספה של לין שבארה"ב. אלא שלפני שביצע את ההזמנות לא בירר הנאשם תחילה עם לין אם אכן יש ברשותה כסף בחשבון בארה"ב. בעימות עם לין הגיב הנאשם לדבריה, כי אין ברשותה כסף כזה, והבהיר כי חשב שיש לה (ת/2, 7.12.11). כמו כן, הנאשם אישר בעימות כי אמר ללין שישלם על הסחורה מכספים שיקבל ממשרד הביטחון בעקבות הנכות שלו, אך גם כאן, לדבריו, איש לא הבטיח לו כי יקבל את הכספים ממשרד הביטחון, והעניין תלוי ועומד בתביעה שהגיש לבית משפט (ת/2, 7.12.11).

בהודעתו האחרונה במשטרה מיום 29.5.13 (ת/8) הודה הנאשם כי מזה שלושה עשורים אין לו חשבון בנק והוא נמצא בהליך שבין כונס נכסים לפשיטת רגל. נוצרו לו חובות של שלושים שנה "**לכל מני אנשים שהייתי קונה מהם מוצרים שונים ולא הצלחתי לשלם להם את הכספים ונוצר חוב גדול מאוד של מאות אלפים אם לא מיליונים**" (ת/8).

עמ' 4, 78). "האמת היא שאני לא חי כבר יותר משני עשורים וחצי. אני חי על טוב לב של אנשים. מהמוזיקה לא הרווחתי אפילו שקל אחד..." (ת/8, עמ' 6, ש' 167-168). אחרי שלין עזבה את הארץ הוא אסף כסף מנגינה ברחוב על מנת לקנות מזון.

כשהזמין פרחים (אישום 15) התכוון לשלם מכסף שיקבל מלימוד מוסיקה, אולם בפועל הוא לא עבד והודה כי כשהזמין את העציצים מאלון לא היה לו איך לשלם עליהם (ת/8, ש' 287-288).

ברור אפוא כי לנאשם לא היה על מה לבסס התחייבויות בהיקפים כה גדולים באותה תקופה.

בבית המשפט תיאר הנאשם לראשונה את המקורות הכספיים עליהם סמך באותה עת: לראשונה העיד הנאשם, כי לפני שפגש את לין השתכר מלימוד מוסיקה בבית ספר למוסיקה שניהל. בכסף שהשתכר חי "בגבולות הנורמאל" כדבריו, אך לא הרוויח, וכשאביו נפטר הוא הפסיק את פעילות בית הספר. גם בחקירה נגדית אמר שתמיד היה להם כסף ותמיד שלחו להם כסף "אף פעם לא נתקענו בגלל כסף, בכל העשור הזה" (עמ' 75 ש' 17-18). עם זאת, הנאשם אישר כי היה בהליך של כונס נכסים וכי היה עליו לשלם 300 ₪ בחודש עבור חובות ישנים של לפני 30 שנה. בשנת 2009 היה מוסיקאי ואיש רכש של NTS, שרשומה בארץ כעוסק מורשה (מוכרת לדבריו גם במע"מ ובמס הכנסה), וכחברה מאוגדת בארה"ב. לין מוריץ, זוגתו, היא שפתחה את החברה בארה"ב. את לין פגש כאשר לימד את ביתה בבית ספר למוסיקה בו עבד. לין עבדה אז בשגרירות ארה"ב במשרד ההגנה, ולאחר שסיימה לעבוד בשגרירות עבדה בניהול החברה וגם עסקה בכתיבת מוסיקה. החברה שהקימה NTS עוסקת במוסיקה ובצילום. לין הייתה מנכ"לית החברה והוא היה המפיק המוסיקלי ועסק בענייני ציוד והקלטה. לונדון ברידג' היא חברה אותה הם מפעילים בארה"ב. הנאשם ולין התגוררו יחד 8 שנים עד שלין עזבה את הארץ, אך לטענתו גם היום, כשהיא בארה"ב, הם יחד, אף כי לא ביקרו זה את זה. לין השקיעה 300,000 ₪ בבניית האולפן הראשון ולאחר שהיו צריכים לעבור, השקיעו בבניית אולפן שני 200,000 ₪ והציוד שברשותם מוערך בכ- \$350,000. בתקופה בה לא עבדה בשגרירות, השנתיים הרלוונטיות לכתב האישום, הגיעו להם כספים מחשבונה של לין בארה"ב ואלה שימשו לשכירות לרכישת ציוד. הם התכוונו לממן את הרכישות מהספקים מרווחים עתידיים שצפויים היו להגיע לדבריו משניים-שלושה פרויקטים. כמו כן, ללין היו \$400,000 בקרן של אביה שנפטר ומשם שלחו להם כל הזמן כספים, וכן ציוד בשווי \$250,000 אותו יכלו למכור. הוא אמר לאנשים כי הכסף מגיע מחו"ל, מפלורידה, אך אין לו את פרטי החשבון. הוא היה אומר ללין על מה וכמה צריך לשלם והיא הייתה מורה לבנק והבנק היה משלם. לגבי המתלוננים - עוד לא הספיק לבקש מלן להעביר הכסף, כי טרם הגיע המועד. הנאשם טען כי הועברו לו סכומי כסף גדולים אולם לא היה לו כל תיעוד על כך. לטענתו, כל הכספים הועברו דרך הבנק בשגרירות ומשם לין לקחה הכספים. גם דרך בנק לאומי בישראל הועברו כספים. הוא תכנן לשלם את חובותיו בסך 250,000 ₪ מקניות נובמבר באמצעות הכנסות עתידיות מפרויקטים מוסיקליים, קרן של \$400,000 בבעלות אמה של לין ומהציוד שברשותו.

לנאשם לא היו כל מסמכים התומכים בטענותיו. הוא טען כי הניירת אצל לין וכשנשאל מדוע היא לא מעבירה לו מסמכים אלו להוכחת חפותו - השיב כי בזזו את ביתה ואין לה. כשנשאל בשנית מדוע לין אינה מסייעת לו בהוכחת חפותו השיב הפעם כי אינה מוכנה לשתף דבר עם ישראל (פרוטוקול עמ' 72).

במשטרה טען הנאשם כי ישלם מכספה של לין; ואילו ללין אמר שהתשלום יהיה מהכספים שממשרד הביטחון. בעימות עם לין - ת/10 - הודה הנאשם כי אמר ללין שכבר שילמו עבור הסחורה כיוון שלא רצה להדאיג אותה, והוסיף "לין לא ידעה כלום על מה שאני עושה ועשיתי הכל לבדי" (ת/10 ש' 16-17). לדבריו, לין לא הבינה אותו נכון לגבי הכסף שאמור להתקבל מהתביעה. הוא לא רצה להדאיג אותה. לדבריו, הוא התכוון לשלם עבור הסחורה מכספים שיקבל

מהסטודיו שיפעיל וכן ששיג כסף מפרויקטים חיצוניים (ת/10 ש' 29). הוא הסתמך על מכירת פרויקטים ולא על כספה של לין.

מדברים אלה עולה, כי הנאשם לא התכוון שלין תשלם, שכן ללן אמר שהכספים שולמו והיא אף לא ידעה על מעשיו. עוד עולה, כי הנאשם לא היה כל צפי קונקרטי לקבלת כספים, ולמעשה היה בפשיטת רגל בעת המעשים ובעל חובות כבדים.

זאת ועוד: הנאשם הודה באישום הראשון, שקדם בזמן לאישומים האחרים (מרץ 2011), ולמרות זאת המשיך במעשיו כמפורט באישום השני ואילך (מנובמבר 2011), מסע קניות בשווי של כ-250,000 ₪, כשברור היה לו שאין בידו לשלם עבור מוצרים ושירותים אלה.

ובאשר לזיוף השיקים -

הנאשם הודה כי נתן שיקים של לין מוריץ ומילא את שמה שלא בידעתה והסכמתה, אלא שלטענתו נתן אותם כעירבון בלבד, ולא לפירעון החוב. הנאשם הודה כי לא הייתה לו ברירה מאחר ולא היה לו ממה להתקיים, וטען כי מאז שאשתו (לין) עזבה את הארץ הוא חי ברכבו, הגיש בקשה לפשיטת רגל ואין לו כסף או מקור הכנסה כלשהו (ת/7, 26.5.13). כשלין עזבה את הארץ היא ביקשה ממנו לשמור על הציוד שלה, לרבות דרכונה האמריקאי, כרטיס האשראי שלה וכן פנקסי השיקים. הוא הודה כי חתם על השיקים של לין ללא רשותה (ת/8, 29.5.13). הוא ידע כי מצבה הכלכלי אינו טוב אך לא כי השיקים יחזרו, ולדבריו השתמש בשיקים לביטחון בלבד (ת/8 עמ' 16 ש' 517). הנאשם הודה באישום הראשון כי לקח שיק מלין בת זוגו, אשר הייתה בחו"ל, כיוון שרצה להעביר לכלי זמר כסף "שהם יירגעו". הם לא היו אמורים להשתמש בשיק והוא היה רק לבטוחה. לין לא ידעה כי הוא לקח ממנה את השיק והוא מילא אותו ללא ידיעתה וללא רשותה. "היא ממש לא קשורה ולא ידעה" (ר' הודעתו ת/3, וכן בעימות ת/17 הודה כי העביר למתלונן שיק מזויף של לין). מאישום זה, בו הודה הנאשם, ניתן ללמוד על דפוס פעולה של הנאשם ונכונותו להונות. אין מנוס אפוא מהקביעה כי השיקים זויפו על-ידי הנאשם שגם עשה בהם שימוש במסגרת מסכת ההונאה.

מצג שווא שלישי- קשר מסחרי לחברות בינלאומיות:

הנאשם ציין בבית המשפט שמותיהן של ארבע חברות בינלאומיות מבלי שהציג כל ראיה לקיומן: לונדון ברידג', NTS, ו-DMS והרמוני פרודקשיין. בעוד במסמכי הודה הנאשם כי המציא את השם לונדון ברידג', היא אינה קיימת (לא חברה בע"מ ולא רשומה בשום מקום), ואישר כי השתמש בשם בדוי "שייר גרין" וכי אין אדם כזה (ת/8, ש' 272 ואילך, ר' אישום 15 לעיל). בחקירה הנגדית אמר הנאשם כי אינו יודע את מספרי הרישום של 4 החברות עליהן דיבר, כיוון שהן רשומות בארה"ב. הוא יודע ש-NTS ולונדון ברידג' עובדות בחו"ל, אך אינו יודע כתובת מדויקת של האולפנים של החברות הללו. לדבריו, החברות אינן מאוגדות בישראל אלא בארה"ב, אך לא המציא כל מסמך המעיד על כך. לטענתו, לין עמדה בראש החברות, והיא שמינתה אותו למנהל מוסיקלי של לונדון ברידג', אולם לא נעזר בלין על מנת להציג מסמכים ולהוכיח טענותיו, על אף שלדבריו נמצאת עמו בקשר זוגי עד היום. גם את הכתובת של לין הוא לא יודע בע"פ. כמו כן, לין לא ידעה לדבריו על הרכישות (עימות ת/10 שורה 16), וזאת על אף שהציג אותה כגורם בכיר ב"חברה".

לאחר החשיפה בתכנית "כלבוטק" זנח הנאשם את שם החברה NTS והחל להציג עצמו כנציג של DMS ולונדון ברידג'.

הנאשם גם הודה שהשימוש בשמות החברות נועד לתמוך במצגי שווא וליצור רושם שהוא בעל חברה רצינית ויש ביכולתו להעביר כספים (ת/8, ש' 297-305). גם מן הראיות הרלוונטיות לאישום הראשון, בו הודה הנאשם, ניתן ללמוד על דפוס פעולה של הנאשם ונכונותו להונות - הנאשם הודה כי **הציג עצמו כ"אלבין מורי"** והיה זה משיקולים של יחסי ציבור (ת/17, ש' 13-14; ת/3, עמ' 2, ש' 37-38). מצג זה משתלב עם מצג אחר שלו כ"שייר גרין", בו השתמש, לדבריו, על מנת לעשות רושם שהוא בעל חברה רצינית ועל מנת שיאמינו לו שמתעתד להעביר את הכספים (ת/8).

אמנם, התביעה לא הוכיחה כי חברות אלו אינן קיימות, אולם נטל זה כבר אינו רובץ על כתפיה: קשה לחלוק על-כך, שלפחות לאחר הבאת הראיות הרימה כאן התביעה את הנטל הראשוני המוטל עליה, ונטל הבאת הראיות עבר לכאורה על כתפי של הנאשם, אף שנטל השכנוע נותר כתמיד על כתפי התביעה. במצב דברים זה, ודאי שהימנעותו של נאשם מלהביא ראיות קריטיות, פועלת לחובתו (ע"פ 8994/08 **פלוני נ' מ.י.** (2009), סעיף 20, ובהסכמה בע"פ 9274/08 **פלוני נ' מ.י.** (2009) בסעיף כ"ג).

מן האמור עולה, כי הנאשם לא ביצע את הרכישות עבור חברה זו או אחרת, שאינן קימות כלל.

הקשר הסיבתי בין הטענות לבין קבלת המוצרים והשירותים:

אין חולק כי הנאשם קיבל את המוצרים והשירותים המפורטים בכתב האישום. עבירה של קבלת דבר במרמה תתגבש אם הספקים רומו בפועל ונתנו את המוצרים והשירותים לנאשם מכוח המרמה ובהשפעתה. על הקשר להיות "קשר סיבתי יעיל", דהיינו שאלמלא המצג הכוזב הנאשם לא היה מקבל את מבוקשו (אין צורך להוכיח כי בוודאות לא היה מקבל, אלא שבאפשרות סבירה לא היה מקבל - י' קדמי, **על הדין בפלילים - חלק שני** (תשס"ו-2006), עמ' 856). המבחן הוא - אילו ידעו הספקים את המצב לאשורו, האם עדיין היו נותנים לנאשם את מבוקשו? לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיה לא הוכח קשר סיבתי בין מצג השווא של הנאשם בעניין השגרירות לבין אספקת הסחורה. בחינה מדוקדקת של הראיות מביאה למסקנה כי אכן נוצר קשר סיבתי כזה, קשר אותו ניתן להסיק מהנסיבות ומהתנהגות הצדדים (ואין הכרח בעדות מילולית לכך - קדמי, **שם**, עמ' 853-854). בענייננו, אמנם המתלוננים לא העידו מפורשות כי לולא הציג עצמו הנאשם כנציג שגרירות, או כעובד חברה מטעמה, לא היו מספקים את המוצרים; אך בעדויותיהם קשרו קשר הדוק בין האופן בו הציג עצמו הנאשם בפניהם, ככזה המתקשר לשגרירות (בפני כל אחד בדרך אחרת כפי שמפורט לעיל בראיות לאישומים), לבין נכונותם לספק לו את מבוקשו ואף לקבל את תנאי התשלום שהתנה להם (אשראי, תשלום נדחה של שוטף +90, שוטף +120 וכד' - ותנאי תשלום נכללים אף הם בגדר "קבלת הדבר" שבעבירה).

מעדויות המתלוננים עולה, כי גם אם לא ביקשו מהנאשם הוכחות למצגיו כאדם הקשור לשגרירות, הרי שחיפשו הוכחות כאלה בהתנהגותו של הנאשם, באישה שליוותה אותו ודיברה אנגלית (לין) (ר', למשל, ע"ת 6 באישום 5 לעיל), וכן בבחינת מקום מגוריו (חלק מהמתלוננים ביקרו בביתו והעידו שהבחינו בסממנים שחיזקו את אמינות הצגתו של הנאשם כנציג שגרירות - דגלי ישראל וארה"ב, סמלים של ארה"ב וכו'). לא אחת נעתרו המתלוננים לבקשות הנאשם לאחר שזה הפעיל עליהם לחץ לאספקה מיידית של המוצרים/השירותים בתואנה כי הם מיועדים עבור השגרירות ואנשיה (ר', למשל, ע"ת 15 אישום 6; ת/12 אישום 7; וע"ת 1 אישום 8 לעיל). חלק מהמתלוננים העידו כי עבדו בעבר עם השגרירות ועל כן הצגתו של הנאשם כעובד שגרירות "סייעה" להם להיעתר לדרישותיו. לעתים אף ציין בפניהם הנאשם כי קיבל המלצה מהשגריר (ר', למשל, ע"ת 8 אישום 11).

מרדכי שמע (ע"ת 9, אישום 10) היה העד היחיד אשר העיד במפורש כי הנאשם עשה עליו רושם טוב, ואין חשיבות לכך שהציג עצמו כעובד שגרירות. הוא העיד כי גם ללא מצג השווא בעניין השגרירות, היה מבצע את העבודה באופן זה וזאת כי הוא בטח בו כי הוא שכן שלו (ת/11). אולם דווקא בשל כך, עדותו מהימנה, שכן על אף שלא הייתה לכך השפעה, העיד במפורש כי הנאשם הציג עצמו בפניו כעובד שגרירות וחזר על כך גם בעימות ביניהם (ת/11). ולעניין הקשר הסיבתי - הרי שהנאשם יצר בפניו מצג שווא נוסף, לפיו יש ביכולתו לשלם עבור המוצרים והשירותים, ועל סמך מצג כוזב זה סיפק לו את מבוקשו.

ואכן, כפי שפורט לעיל, מסכת הראיות חשפה שני מצגי שווא נוספים שהציג הנאשם בפני הספקים על מנת לקבל מהם את מבוקשו. מצג השווא בעניין השגרירות אינו עומד אפוא לבדו ומצגי השווא הנוספים יצרו אף הם תשתית למרמה שהביאה את הספקים לספק לנאשם סחורה ושירותים בסכומים כה גבוהים, ובתנאי תשלום עתידיים שהוא עצמו הכתיב להם (שוטף +). גם אם המתלוננים לא אמרו במפורש, הרי שניתן להסיק על קיומו של הקשר הסיבתי מבחינת נסיבות כל מקרה ומקרה, ועל כך יפורט להלן (בחינת האישומים והכרעה בהם). עדויותיהם של המתלוננים מגובות במסמכים שהחליפו עם הנאשם - הזמנות הרכש, הצעות מחיר וחשבוניות - אך כבר עתה אומר כי התביעה יצאה ידי חובתה להוכיח כי התקיים הקשר הסיבתי.

הנסיבות המחמירות:

הנסיבות המחמירות במעשיו של הנאשם נובעות בעיקר משיטתיות הפעולה בה נקט והתמיד לאורך תקופה ובמספר רב של מקרים. המתלוננים, אשר אינם מכירים זה את זה, תיארו בעדויותיהם את התקשרויותיהם עם הנאשם וחשפו דפוס פעולה זהה של הנאשם בכל אחת מהפעמים, כמתואר לעיל. היקף פעילותו הרחב ל שהנאשם התפרש על מגוון שירותים ומוצרים. מדובר בסכומים גבוהים שהנאשם התחייב לשלם לבתי עסק רבים, מתחומים שונים, על מוצרים ושירותים שסיפקו לו, ואף כי ברוב המקרים מועד הפירעון טרם הגיע, הרי שהסחורה סופקה ואינה "שמישה" עוד, והלכה למעשה פגע הנאשם באותם בעלי עסק. ניכר כי מעשיו של הנאשם הינם פרי מאמץ מתוכנן ושיטתי. הנאשם ביצע מעשיו לאורך זמן, ואף לאחר חשיפתם בתכנית "כלבוטק" לא נרתע, כי אם שינה את דפוס פעולתו על מנת להמשיך במעשי המרמה (החליף את שם החברה מ-DMS ל-NTS). כל אלה משווים למעשיו של הנאשם את חומרתם, ולפיכך אני קובע כי **הנאשם ביצע את עבירות קבלת הדבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

בחינת היסוד הנפשי - מרמה או כישלון עסקי?

לנוכח האמור לעיל, אין ספק שהנאשם ידע שהוא טוען טענות כוזבות ומקבל מוצרים ושירותים על-סמך טענות אלו.

ב"כ הנאשם, בסיכומיה, טענה כי העובדה כי ברוב המקרים טרם הגיע מועד הפירעון משליכה על כוונת המרמה של הנאשם. הנאשם סמך על מספר מקורות תשלום עתידיים, אותם שטח בפני בית המשפט, שבאמצעותם ישלם את חובותיו לספקים בבוא העת לפרעונם. איתרע מזלו של הנאשם וההפקות עליהם הסתמך עלו על שרטון, אך אין בכך כדי לגבש אצלו מחשבה פלילית של כוונה לרמות. מדובר לשיטתה בטעות בשיקול דעתו של הנאשם ולא בכוונת מרמה. עוד טענה ב"כ הנאשם, כי הנאשם הסתמך גם על כספים שבת זוגו תעביר לידי מחו"ל וכן על אולפן הקלטות שבעת מצוקה יכול היה למכור אותו ואת תכולתו ולפרוע חובותיו.

אמנם, לא כל מי שבמסגרת פעילות עסקית נוטל סיכון של אי עמידה בהתחייבויותיו - עובר עבירה של קבלת דבר במרמה. קו הגבול בין המותר והאסור בתחום זה נעוץ בקיומה או בהיעדרה של אמונה כנה בתום לב ביכולתו של המבטיח לעמוד בהתחייבויותיו. מקום שלא נתקיימה אמונה כנה בתום לב - נתגבשה מרמה (קדמי, שם, עמ' 874).

יש להבחין בין "כישלון עסקי" לבין "קבלת דבר במרמה". סקירת הפסיקה בנושא זה מראה כי על מנת לבחון אם התקיימה "ידיעה" של הנאשם, ניתן להשתמש בסבירות הטענה כמבחן ראיתי.

וכך נאמר בע"פ 223/88 לארי נ. מ.י. (1989):

"לצורך התגבשות העבירה, המעשה הפלילי חייב להתקיים בעת ובעונה אחת עם הכוונה הפלילית... ואין זה מן המידה ללמוד מן התוצאה המאוחרת בלבד על הכוונה בעת המעשה, אם כי לפעמים סוף מעשה עשוי להצביע על מחשבה תחילה. וכאן אומנם מופיע הקושי ... להציב הגבול ולהבחין בין ניהול כושל של עסק או ניהול בצורת גלגול חובות לבין מעשה מרמה לפי הסעיפים 414-415 לחוק העונשין. הקושי גובר עוד יותר מחמת סיטואציות אפשריות שונות בקשר למודעות לאי האמת שבמצג: אדם המבטיח לבצע דבר, שעבורו הוא מקבל כסף ובעת ההבטחה, הוא צופה שלא יקיים הבטחתו, נכנס בגדר המרמה. האם זהו מצבו של אדם החושש פן לא יוכל לקיים הבטחתו? ... המסקנה היא, כי זו שאלה של דרגה ומידה. על כן בכל מקרה יש צורך לבחון ולשקול בצד מצבו הנפשי של המבטיח לעניין הכוונה הפלילית, גם את הנסיבות המיוחדות של צורת ניהול העסק, הציפיות המבוססות מחד גיסא והקשיים הממשיים מאידך גיסא. כך, למשל, הצופה אפשרות לאי מימוש הבטחתו, יישא באחריות פלילית, אם אמונתו כי יקיים את הבטחתו נטולת יסוד סביר."

הנה כי כן, על בית המשפט לקבוע האם בעת הצגת המצגים ולקחת ההתחייבות ידע הנאשם או צפה, בהתבסס על הערכה סבירה ומבוססת נתונים, שלא יוכל לעמוד בהתחייבויותיו - שאז מתקיים רכיב המרמה ומדובר בהתנהגות פלילית; או שמא האמין ביכולתו לעמוד בהתחייבויותיו, ואמונתו נסמכה על בסיס עובדתי סביר ובעל אחיזה במציאות, כשאינן די בתקווה סתמית - שאז אין מדובר בהתנהגות פלילית. ההכרעה בשאלה זו, הנוגעת לצפונות ליבו הנסתרות של הנאשם, נלמדת מהתנהלותו בעת הרלוונטית, לרבות אופי קשייו הכלכליים והיקפם לעומת הבסיס לציפיותיו הנטענות להכנסות כנגדם.

במקרה דנן, אינני מאמין כלל לנאשם כי סבר בכנות שמעוץ מהשמיים - בין אם דרך לין שלא היתה מודעת כלל לעובדות קריטיות, בין אם דרך חברות מומצאות ובין אם דרך פרויקטים עובריים - יזרמו לכיסו. אבל אפילו סבר הנאשם כי יפיק רווחים מהפקות כאלו או אחרות, הרי לא הייתה בידיו בטוחה להצלחתן, ואפילו ראשית הצלחה, וודאי שלא יכול היה להרהיב עוז ולצאת במסע רכישות של מוצרים ושירותים בסכומים כה גדולים. כך, למשל, כנשאל על רכישות השטיחים בסך המופרז של 83,000 ₪ אמר כי את התשלום עבורם תכנן לשלם מהכנסות עתידיות מפרויקט שמבצע בחו"ל - "אין לי משהו ספציפי אבל אני מאמין שזה יסתדר כי אני באמת עוסק במוסיקה ואני אצליח בזה" (ת/3, עמ' 26'). על סמך האמור בפירוט לעיל בעניין מצגי השווא של הנאשם באשר ליכולתו הכלכלית ולקיומן של חברות בינלאומיות, המסקנה היא כי לא היה לנאשם על מה שיסמוך. בעת שביצע את רכישותיו, הנאשם כבר היה שרוי במצוקה כלכלית, נתון בחובות כבדים ובפשיטת רגל, והתקיים מכספים של בת זוגו ומכספי הוריה (כך הודה הנאשם בחקירותיו, כאמור). במספר מקרים העיד הנאשם כי הסתמך על כספים שיגיעו לו ממשפחתה של לין מארה"ב (ר' למשל אישום 11). אולם אין ראיה לכך שאכן היה לנאשם על מה שיסמוך. הנאשם לא הביא את לין להעיד להגנתו, לא הוגשו מטעמה מסמכים המעידים על תמיכתה הכספית בו, וזאת על אף שהנאשם העיד כי הם עדיין מנהלים קשר זוגי. יתרה מכך, כאמור לעיל, באחד המקרים הודה הנאשם כי כלל לא סיפר ללין על התחייבויותיו כיוון שהייתה בעצמה במצוקה

כלכלית, וסמך כי בעתיד יספר לה ויעזר בה. כן אין ראיה לכספים שעתידים להגיע ממשרד הביטחון כפי שטען הנאשם.

לנאשם לא היה אפוא בסיס כלכלי מוצק ואיתן שאפשר לו להתחייב על סכומי כסף כה גדולים ולבצע עסקאות בהיקפים שעשה. ובכל מקרה, גם כספים אלו לא היו יכולים לבסס מציאות כלכלית מוצקה וסבירה כדי לקבל טענה של "כישלון עיסקי" והעדר התנהגות פלילית ולתמוך בפזרנותו של הנאשם ברכישות המתוארות בכתב האישום. לנוכח הראיות שנפרשו בבית המשפט, ולדברי הנאשם עצמו, הנאשם פעל תוך נטילת סיכון בלתי סביר ומתקיימת אצלו למצער מחשבה פלילית של קלות דעת, המקיימת את היסוד הנפשי הנדרש בעבירת קבלת הדבר במרמה - אך למעשה, כוונה של-ממש.

קביעות מהימנות - תמצית:

מהנסקר לעיל עולה המסקנה, כי לא ניתן לתת אמון בנאשם:

גרסת הנאשם רוויית פרכות ותמיהות - בדיון של חברות זרות; התחזות בשמות זרים ומומצאים; שינויי גרסה בין הודעותיו לבין עדותו; כבישת גרסתו לעניין מקור הכספים, שלא היה לה זכר בחקירותיו ונפרשה לפרטים - לא מאומתים - בעדותו; שימוש בשיקים שנטל מלין ללא ידיעתה, זיפם ועשה בהם שימוש; טענות כזב בדבר קשר לשגרירות ארה"ב (ודי היה בחשבונית שחתם אף שהוצאה עבור שגרירות ארה"ב - ת/35);

לעומתו, כאמור, המתלוננים הותירו רושם מהימן בבית המשפט ועדויותיהם מגובות במסמכים שהוצגו. כל עדות מחזקת ותומכת ברעותה, בפריסת שיטות הפעולה של הנאשם, כך שגרסתם עומדת איתן למול הכחשתו הגורפת של הנאשם.

לסיכום - הכרעה לפי האישומים:

אישום 1:

אני מרשיע את הנאשם על פי הודאתו בעבירות גניבה, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

אישום 2 - המכולת:

המתלון טחלוב (ע"ת7) העיד כי הנאשם הונה אותו כאשר הציג עצמו כקשור לשגרירות ובעל יכולת לשלם עבור המוצרים. כך קיבל הנאשם במרמה את המוצרים, בטענת כזב שמדובר באשראי, כשלמעשה לא הייתה לנאשם היכולת והכוונה לשלם. מועד התשלום חלף והנאשם לא עמד בו.

על סמך הנימוקים לעיל, ומשמקבל אני את גרסת המתלון ומבכר אותה על פני זו של הנאשם, אני קובע כי הנאשם קיבל במרמה מוצרי מכולת בשווי כולל של 11,677.7 ₪ ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

אישום 3 - רהיטי נטוּצי:

גם באישום זה אני מבכר את עדויותיהם של המתלוננים ודוחה את גרסת הנאשם, ואף כי טרם הגיע מועד פירעון התשלום, הרי שהנאשם הציג עצמו כנציג חברה שלא הוכיח שקיימת ובפני המנהל הציג עצמו כנציג שגרירות ובהצגתו ככזה רכש את אמונו של מנכ"ל הרשת וקיבל ממנו את מוצרי הריהוט בהנחות ותנאי תשלום נוחים לפי דרישתו. אני קובע אפוא כי הנאשם קיבל במרמה מוצרי ריהוט בשווי כולל של 51,050 ₪ **ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 4 - שטיחים:

המתלונן יוסף שר-אל טען כי הנאשם הגיע אליו עם אישה, עימה שוחח באנגלית, והציג את עצמו כמי שקשור בשגרירות ארה"ב. הנאשם אמר לו "אתה תראה ממני הרבה כסף" ואמר לו להביא את הסחורה לוויולה שלטענתו משמשת שגרירים וקונסולים, ושהוא הקניין שלהם. הוא הוסיף וטען כי הנאשם הראה לו תעודות של נשיאים מארה"ב (ת/18).

הנאשם מצדו התנצל בפני המתלונן והודה בפניו בעימות שנערך ביניהם: "אם היה לי כסף זה לא היה קורה ואני מצטער על המצב שהכנסתי אליו את יוסף. אני רציתי באמת לשלם לך אבל אני לא יודע מתי אוכל." (ת/18, ש' 16-17).

לפיכך, ועל סמך הנימוקים לעיל, אני מקבל את גרסת המתלונן, ואף כי מועד הפירעון טרם הגיע, אני קובע כי על סמך מצג השווא קיבל הנאשם שטיחים בשווי כולל של 83,214 ₪, **ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 5 - פרחים בכפר שמריהו:

גם באישום זה קיבל הנאשם את הסחורה במרמה. בנוסף לאמור לעיל בפרק הראיות, כשהגיעה המתלוננת שלי פייגנבלט לספק לנאשם את הזמנת הצמחיה, הוא מסר לידיה אישור בשם ארגון קשרי התרבות ועליו השם NTS עם לוגו, ובתחתית היה מצוין כי הוא מנהל הרכישה. הדבר הגביר את אמונתה בו. כמו כן, היא ביקרה בבית ופגשה את לין, אשר מבחינתה אימתה את נושא השגרירות (עימות, ת/14).

אני מקבל את גרסת המתלוננת, ועל סמך האמור לעיל ואף כי מועד הפירעון טרם הגיע, אני קובע כי על סמך מצג השווא קיבל הנאשם צמחיה בשווי כולל של 4,940 ₪, **ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 6 - מזגנים:

אני מקבל את גרסת המתלונן ג' ד' רז אשר פורטה לעיל, ולפיה הנאשם הציג עצמו כעובד מטעם השגרירות ועל סמך מצג זה סיפק לו באופן מיידי מזגנים בשווי כולל של 14,034 ₪. על סמך הנימוקים שפורטו לעיל, ואף כי מועד הפירעון טרם הגיע, אני **מרשיע את הנאשם בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 7 - תמונות:

גם כאן, אף כי מועד הפירעון טרם הגיע, אני מאמין למתלונן שאול קיליזי כי סיפק את הסחורה שביקש ממנו הנאשם על סמך מצג השווא, כאילו הוא פועל כנציג חברה הקשורה לשגרירות ארה"ב (NTS) וכבעל יכולת כלכלית לרכוש תמונות בגודל ובשווי שביקש. לפיכך, ועל סמך הנימוקים שפורטו לעיל, אני קובע כי הנאשם קיבל במרמה תמונות בשווי כולל של 7,350 ₪ ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

אישום 8 - אקוסטיקה:

המתלונן איתי מאיר העיד כי הנאשם הונה אותו כאשר הציג עצמו כקשור לשגרירות. הוא טען כי הנאשם דיבר בצורה משכנעת, עד כי לא בדק את הזמנת הרכש עליה נכתב "מחלקת תרבות-ישראל" ו"NTS" (ולא "שגרירות" כמתבקש) (ת/33). על פי עדותו, במסרונים שהוחלפו, ציין הנאשם כי "הם צריכים את הדברים דחוף", והדבר מהווה חיזוק למצג השווא שלו כנציגם של אחרים. על סמך אלה והנימוקים המפורטים לעיל, אני מקבל את גרסתו של המתלונן, וקובע כי הנאשם קיבל במרמה סחורה בשווי כולל של 13,027 ₪ ולפיכך **מרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 9 - שואבי אבק:

המתלונן אברהם שפירא העיד כי הנאשם מסר לו בטלפון שההזמנה היא עבור שגרירות ארה"ב. אמנם, על מסמך הזמנת הרכש מיום 20.11.11 לא מופיע סימן של שגרירות ארה"ב, אלא כתוב "מחלקת תרבות ארה"ב-ישראל", אולם בחשבונית שהוציא המתלונן כתב "לכבוד שגרירות ארה"ב" והנאשם חתם על חשבונית זו, עובדה המעידה על הצגתו של הנאשם כאיש שגרירות. כמו כן, המתלונן בירר עם הנאשם את עניין המיסוי הייחודי לשגרירות והנאשם השיב לו על כך, וגם שאלה זו תומכת בגרסת המתלונן.

לפיכך, ועל סמך הנימוקים שפורטו לעיל, ואף כי מועד פירעון התשלום טרם הגיע, אני קובע כי הנאשם קיבל במרמה שואבי אבק בשווי כולל של 4,300 ₪ ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

אישום 10 - חשמל:

אני מאמין למתלונן מרדכי שמע כי הנאשם הציג עצמו בפניו כאיש שגרירות. אמנם הוא אמר כי בפועל לא הייתה חשיבות לכך (ולכאורה ניתק הקשר הסיבתי), אלא שכמפורט לעיל, הצגה זו אינה מצג השווא היחיד בו השתמש הנאשם על מנת לזכות באמונם של המתלוננים. במקרה זה, המתלונן הודה כי הנאשם עשה עליו רושם טוב - כלומר, הנאשם גרם לו להאמין כי ישלם לו עבור המוצרים אותם סיפק. אמונה זו נוצרה כתוצאה ממצג שווא אחר של הנאשם כאילו הוא בעל יכולת כלכלית לרכוש מוצרים בשווי שהזמין. כתוצאה מכך, המתלונן סיפק לו סחורה ועבודות חשמל בסכום גבוה וללא תשלום מוקדם.

לפיכך, אני קובע כי מתקיים קשר סיבתי בין מצג השווא של הנאשם לבין קבלת המוצרים וקובע כי קיבל במרמה גופי תאורה ושירותי התקנה בשווי כולל של כ-23,724 ₪ ולפיכך **מרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 11 - מוסר:

המתלונן אהרון ראובן אמר בהודעתו שלאחר שראה את התכנית בכלבוטק הבין שיש לו עסק עם נוכל (ת/38, ש' 12). כלומר, הנאשם הצליח להציג עצמו בפניו כאיש אמין אשר ניתן לסמוך עליו כאשר אמר לו שישלם את הצ'ק בינואר. הנאשם אמר לו שאין לו מה לדאוג, ויש להניח כי המתלונן קיבל את מילות ההרגעה שלו כי הנאשם נתפס כאמין בעיניו. אמינות זו יצר הנאשם יש מאין כאשר הציג עצמו כמי שעבד בעבר עם השגריר וכמי שקיבל המלצות מהשגריר, וכנציג החברה "מחלקת תרבות ארה"ב ישראל". המתלונן מוסיף כי היה לו חשד לגבי הנאשם, אלא שהוא עובד הרבה עם השגרירות ולכן לא ביקש מהנאשם כרטיס ביקור והסתפק בחתימה שלו (ת/38, ש' 18) (כלומר, המתלונן אכן הסתמך על כך שהנאשם הציג עצמו כקשור לשגרירות).

בהודעתו ת/4 הודה הנאשם כי הציג עצמו בפני אהרון כנציג מחלקת תרבות ארה"ב וכי סיכם עימו על תשלום בסוף ינואר. כן הנאשם הודה כי אמר לאהרון כי קיבל עליו המלצות מהשגרירות, אם כי לא הציג את עצמו כנציג מהשגרירות. מצג השווה עולה אפוא מדברי הנאשם.

אני מקבל אפוא את גרסתו של המתלונן, וקובע כי הנאשם קיבל במרמה שירותי מוסך בשווי כולל של 6,118 ₪ ולפיכך **מרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 12 - מצלמות אבטחה:

אני מקבל את גרסת המתלונן ארז טל, לפיה הנאשם הציג עצמו כקב"ט נספח לשגרירות האמריקאית מלווה באישור מטעם השגרירות. מעדותו עולה בבירור כי כתוצאה מהצגת הנאשם ככזה, התקינו סביב ביתו של הנאשם מערכת מצלמות. לפיכך, ואף כי מועד הפירעון טרם הגיע, אני קובע כי הנאשם קיבל במרמה את מערכת האבטחה ואת שירותי המתלונן להתקנתה בשווי כולל של 46,829 ₪, ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

אישום 13 - אחסון:

המתלוננת קרין קדוש-זלינגר האמינה לנאשם כשהציג עצמו כנציג חברה אמריקאית שאינה קיימת (DMS), והסכימה לתנאי תשלום של שוטף +30. במקרה זה מועד הפירעון הגיע וחלף והנאשם סיפק למתלוננת תירוצים שונים לכך, כמפורט לעיל באישום 13) עד אשר ניתק קשר כליל. בין היתר, מסר הנאשם למתלוננת שיק מחשבונה של לין ומילא את פרטיו, וזאת מבלי שידע על כך את לין ומבלי שקיבל את הסכמתה.

הנאשם הודה שטען בפני המתלוננת שצפוי להגיע כסף מארה"ב, ואמר שהכסף אמור היה להגיע לחשבון של לין, אך הודה שכלל לא פנה ללין בעניין זה ומכאן ברור שלא התכוון לשלם (ת/8, ש' 118). הנאשם טען במשטרה כי התכוון לשלם את חובו לחברה בעזרת לין, אלא שלא ידע על כך את לין. לדבריו, הוא התכוון לשתף את לין, אך זה לא יצא לפועל "כי הייתי ברחוב והייתי עסוק בלשרוד".

על סמך האמור, אני קובע כי הנאשם זייף את השיק, השתמש בו והציג מצג שווא (בין היתר באמצעות השיק) שכתוצאה ממנו קיבל את שירותי האחסון במרמה בשווי כולל של 33,547 ₪. לפיכך אני **מרשיע את הנאשם בעבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 15 - פרחים בתל-אביב:

גם באישום זה נאמנה עליו גרסתו של המתלונן אלון לוין, לפיה הנאשם הציג עצמו ככ"ש"ייר גרין", מנהל הפקה בחברת "לונדון ברידג". גרסתו של המתלונן מגובה במסמך ת/53, בו חתם הנאשם בשם זה, ובהתכתבויות במייל בהם הנאשם הציג עצמו ומשיב כשייר.

הנאשם הודה במשטרה שהציג עצמו בפני הנאשם כשייר גרין, העובד בחברת לונדון ברידג'. הנאשם הודה כי אין חברה רשומה בשם "לונדון ברידג'", הוא המציא את השם, וכן כי אין אדם בשם "שייר גרין" (ת/8).

הנאשם הודה כי כשהזמין את העציצים מאלון לא היה לו איך לשלם עליהם (ת/8, ש' 288-287) ואף אישר כי השתמש בשמות אלה כי רצה לעשות רושם שהוא בעל חברה רצינית על מנת שיאמינו לו שמתעתד להעביר את הכספים. בבית המשפט חזר בו מדברים אלה, אך אין בידיו מסמכים המעידים כי יש אדם בשם שייר גרין וכי יצר עמו קשר (עמ' 66 ש'18-27).

מועד הפירעון הגיע והנאשם תירץ למתלונן על עיכובו.

על סמך האמור, אני קובע כי הנאשם קיבל במרמה צמחיה בשווי כולל של 5,000 ₪, **ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישום 17 - מחשבים:

המתלונן אברהם מוסקוביץ העיד כי הנאשם הציג עצמו כקשור לחברה משמעותית בארה"ב וכי הנאשם רכש את אמונו (כמפורט לעיל באישום 17). המתלונן ניסה לקבל את תמורתו, אך הנאשם התחמק. אני מקבל את גרסתו של המתלונן ומבכר אותה על פני זו של הנאשם, ועל סמך הנימוקים המפורטים לעיל קובע כי הנאשם קיבל ממנו במרמה ציוד מחשב בשווי כולל של 16,000 ₪, **ומרשיע אותו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.**

אישומים 14 ו-16:

באישומים אלה לא העידו המתלוננים ולא הוצגו מסמכים, והתביעה מבקשת להרשיע בהם מכוח הודאת הנאשם בהודעתו ת/8, כמפורט לעיל. אשר ל"דבר מה נוסף" - התביעה מבקשת להסתמך על הראיות שהוגשו באישומים האחרים, המהווים לטענתה מסכת אירועים אחת. גישת התביעה מבוססת היטב בפסיקתו של בית המשפט העליון, שקבע כי תוספת ראייתית הקיימת לגבי פריט אישום אחד יכולה להיפרש גם על יתר העבירות או האישומים המעוגנים באמרות החוץ (ע"פ 4679/14 פיליפוב נ' מ.י. (2014), לעניין "דבר לחיזוק", בבחינת מקל וחומר; ע"פ 3370/09 אלעמור נ' מ.י. (2011) לעניין "דבר מה"). הדעות נחלקו מהי מידת הזיקה הנדרשת בין פרטי האישום, אך בענייננו מלמדות שיטת הפעולה, התכנית העבריינית, סמיכות הזמנים ואחדותה של הפרשה כי הזיקה חזקה לפי כל מבחן.

אסיר כל ספק: אני דוחה לחלוטין את גרסתו המאוחרת והמיתממת של הנאשם בבית המשפט, ומאמץ את אמרתו במשטרה כנכונה ואמתית, לעניין זה.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם גם בעבירות המיוחסות לנאשם באישומים הללו - זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה (2 עבירות).

פטירתה של לין מדין פלילי - האם אכיפה בררנית?

הסניגורית המלומדת טענה כי הימנעות המאשימה מהעמדתה לדין של לין, ששחררה לנפשה ועזבה את ישראל למולדתה, מבססת אפליה פסולה, שכן אין לאבחן בין לין לבין הנאשם. המצע העובדתי שהוצג בעניין זה היה חסר ולוקה, ולא הובאו בפני בית המשפט כל אמרותיה של לין והחומר הנוגע אליה. כך, לא ניתן היה להגיע למסקנה מרחיקת-לכת בדבר אפליה פסולה בהגשת כתב האישום נגד הנאשם. הביקורת השיפוטית על פעולת התביעה בהגשת כתב אישום אמנם אפשרית וקיימת גם על-בסיס טענות ששורשן בחומר עובדתי, אך במקרה מסוג זה, כשנימוק לאבחנה בין חשודים לעניין ההעמדה לדין נעוץ באבחנה ראייתית, תהא ההתערבות השיפוטית מוגבלת במיוחד (בג"ץ 5817/08 עראמין נ' היו"מ (2011)). טענה זו נדחת אפוא.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום:

- א. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (17 עבירות).
- ב. זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, לפי סעיף 418 לחוק הנ"ל (3 עבירות).
- ג. שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק הנ"ל (3 עבירות).
- ד. גניבה, לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ו' באדר תשע"ה, 25 פברואר 2015, במעמד הצדדים.